

Freddy & Flo zijn voor niks of niemand bang

Maria Kling

FREDDY + FLO

ZIJN
VOOR NIKS
OF NIEMAND
BANG

Met illustraties van Astrid Henn
Uit het Duits vertaald door Elbert Besaris

VOLT

Amsterdam 2022

FREDDY

is al veel te groot om nog in spoken te geloven.

FLO

vindt bijna alles irritant – vooral papa's nieuwe vriendin Ulrike.

ULRIKE EN PAPA

zijn verliefd.

POPPY

Poppy's beste vrienden zijn een meute muizen en een handveger genaamd Stoffer.

DR. MORTIS

houdt van smoothies met bloedsinaasappel. Als het maar niet in zijn haar zit.

WALTER WEZEL

is de huisbaas en allergisch voor lage huur.

MEVROUW LOHMEYER

loeit harder dan
de brandweer.

KOMMUNE K

staat samen sterk.
Vooral bij het
schoonmaken.

RUDI

is een man van weinig
woorden. Of eigenlijk
maar van eentje.

**BETTINA
BLOEMRIJK**

is uitzonderlijk mooi –
vanbinnen en vanbuiten.

**WOLFGANG
WOEDEMAN**

ontploft nogal
makkelijk, vooral als
de post komt.

INHOUD

Proloog 9

Hoofdstuk 1: Freddy verhuist 12

Hoofdstuk 2: Flo is chagrijnig 17

Hoofdstuk 3: Freddy wil een zombie 21

Hoofdstuk 4: Poppy vliegt verkeerd 28

Hoofdstuk 5: Freddy staat versted 37

Hoofdstuk 6: Freddy is goed met mensen 47

Hoofdstuk 7: Bettina snapt er geen snars van 57

Hoofdstuk 8: Freddy wordt imker 62

Hoofdstuk 9: Poppy heeft het druk 71

Hoofdstuk 10: Freddy krijgt de schrik van zijn leven 76

Hoofdstuk 11: Poppy verzamelt iedereen in de crypte 86

Hoofdstuk 12: Freddy is voor niks of niemand bang 103

Hoofdstuk 13: Flo gelooft niet in spoken 107

Hoofdstuk 14: Freddy wordt achtervolgd 113

- Hoofdstuk 15: Flo moet babysitten 123
- Hoofdstuk 16: Poppy zoekt naar toverspreuken 134
- Hoofdstuk 17: Freddy redt een heks 144
- Hoofdstuk 18: Vigor Mortis ziet rood 155
- Hoofdstuk 19: Wolfgang Woedeman wordt woedend 162
- Hoofdstuk 20: Freddy krijgt het benauwd in de kist 168
- Hoofdstuk 21: Flo wil normale mensen om zich heen 181
- Hoofdstuk 22: ~~Mevrouw Lohmeyer~~ Ursula maakt
een uitstapje 186
- Hoofdstuk 23: Freddy spookt bij Wezel 192
- Hoofdstuk 24: Freddy kan het niet bevatten 204
- Hoofdstuk 25: Ulrike doet een ontdekking 214
- Hoofdstuk 26: Freddy ziet ze vliegen 220
- Hoofdstuk 27: Flo schiet te hulp 230
- Hoofdstuk 28: Freddy heeft iets te vieren 237

KURT

PROLOOG

De wind waaide door de knoestige takken die door de winter waren aangetast. De grafstenen op de oude begraafplaats van Kreuzberg blonken in het bleke maanlicht. Schots en scheef stonden ze, als de laatste tanden in een verder tandeloze mond.

Er kwam een klein meisje uit een oude flat die pal naast de begraafplaats stond. Ze glipte tussen de graven door en voegde zich bij drie donkere gedaanten die bij een opvallend lang graf stonden.

'Ik gaat 'm misse,' bromde de breedgeschouderde gestalte.

'Wij allemaal,' zei de rijzige figuur.

Hij droeg een lange zwarte mantel die onheilspellend in de wind wapperde.

‘Het beste, Kurt,’ zei het kleine meisje.

Een grote, ranke vrouw in een witte zijden jurk hief een wonderschoon treurlied aan. De anderen zongen met haar mee. Hun hoge en lage stemmen versmolten tot een angstaanjagend gehuil.

Een voor een legden ze een klein aandenken op de grafsteen: een bosje lelietjes-van-dalen, een bloedsinaasappel, een steeksleutel en een gedroogde hagedis.

Plotseling schoot er een knokige grauwe hand op uit de losse aarde van het graf ernaast. Het groepje treurenden kromp ineen. Na de hand volgde een verweerd hoofd.

‘Rudi, gozer!’ foeterde de potige man. ‘k Schrik m’n eigen het leplazarus.’

‘Meteen een grafstemming hier,’ klaagde een bijna doorzichtige gestalte die net over de begraafplaats was komen aanzweven. ‘Ik had me Kurts begrafenis wel wat anders voorgesteld. Zo treurig dit!’

‘Ja, treurig, ja,’ piepten een paar stemmetjes van achter de grafsteen.

‘Hoe moet het nou verder met ons?’ vroeg het kleine meisje.

Radeloos keken ze elkaar aan.

HOOFDSTUK 1

FREDDY VERHUIST

Bij een stralend zonnetje kwam er een witte stationcar de Jüterbogerstraat ingereden. Op de achterbank zat Freddy Vrijedag, een nieuwsgierige jongen met rossige krullen en sproetjes, die bijdehand uit zijn pientere blauwe ogen keek. Freddy trappelde met zijn voeten tegen de voorstoel. Bijna waren ze bij hun nieuwe huis.

‘Kap daar nou mee!’ riep Flo.

‘Waarmee?’ vroeg Freddy.

‘Met dát allemaal!’ zei ze en ze wees van top tot teen naar hem.

Freddy’s grote zus heette eigenlijk Florentine,

maar alleen als papa boos op haar was. Ze was al twaalf en ze zag er niet erg enthousiast uit. Eerder geërgerd.

‘Ik wil niet verhuizen,’ mokte ze, zoals wel vaker de afgelopen weken. ‘Ik haat het nieuwe huis. Het is allemaal helemaal kak!’

‘Wat er allemaal uit de mond van dat kind komt,’ zei papa tegen zijn nieuwe vriendin Ulrike. ‘En waar ze het vandaan heeft: ik zou het verdomd niet weten.’

‘Maar je kent het huis nog niet eens,’ zei Freddy. Hij had nu al zin in alle avonturen die hem daar te wachten stonden.

Freddy had het altijd fijn gevonden met mama en papa in de Kreuzbergstraat, maar de hele tijd ruzie was niet leuk. Op een keer leerde mama Klaus kennen en papa Ulrike. En toen was iedereen vrolijker. Nou ja, bijna iedereen.

‘Ik hoef het huis niet te kennen om het te haten,’ siste Flo. Ze was niet alleen tegen de verhuizing, ze mocht Ulrike ook al niet.

Freddy daarentegen wel. Maar hij beet nog liever op zijn tong dan dat hij dat aan Flo toegaf. Ulrike was

zo verfrissend als een koud glaasje water op een warme zomerdag. Althans, volgens papa.

De auto stopte voor nummer 13.

‘We zijn er,’ zei papa.

Freddy keek om zich heen. In deze rare straat leek maar één soort winkeltje te zitten. Op de enorme reclameborden stond met koeienletters:

‘Nummerborden! Binnen twee minuten!’ – ‘Binnen een minuutje!’ – ‘Meteen’ – ‘Niet duur’ – ‘Kost bijna niks’ – ‘Gratis!’

Papa’s bandmaatjes waren er al en sjouwden zware dozen de flat in.

‘Mag ik gaan kijken?’ riep Freddy. ‘Mag ik zelf mijn kamer kiezen? Flo, ga je mee?’

Maar zijn zus leek helemaal niet van plan om uit te stappen. Ze had haar armen over elkaar en staarde naar de gerafelde kangoeroezak van haar trui. Haar lange bruine haar bedekte de helft van haar bleke gezicht. Blijkbaar wilde ze gewoon in de auto blijven wachten tot papa toegaf dat het een stom idee was geweest om te verhuizen.

‘Op welke verdieping wonen we?’ vroeg Freddy.

‘De derde,’ zei papa.

Dat was Freddy’s startschot. Hij gooide zijn gordel los en rende ervandoor.

Het huis zag eruit alsof het de strijd van een groen blaadjesmonster had verloren. Alleen op de begane grond was tussen de wirwar van takken door de nummerbordenwinkel te zien, die in deze straat niet over het hoofd te zien was.

Freddy keek verwonderd naar alle verschillende balkons. Het ene balkon was reusachtig, het andere piepklein. Op eentje stond een bijenkorf, op een ander hingen kruiden aan een waslijn.

Als hij hier geen geheimen kon ontdekken, wist hij het ook niet meer.

Misschien woonde er in de kelder nog een onontdekte pissebeddensoort of lagen er in de tuin dinosaurusbotten begraven. Of hun nieuwe buurman was een piratenkapitein die zijn geheugen was verloren. Freddy en Flo konden hem dan helpen om het terug te vinden en dan zou hij ze meenemen naar het onbewoonde eiland waar hij zijn schat had

verstopt. Dan hadden ze tientallen koffers vol met gouden munten en konden ze net zo veel speelgoed en snoep kopen als ze wilden.

Met een bonzend hart stormde Freddy de donkere hal binnen en botste bijna tegen een grote, potige man op. Je kon niet zien waar zijn donkerbruine baard ophield en zijn stoppelige hoofdhaar begon.

Zonder Freddy op te merken smeed hij een houten deur dicht, die onder de krassen zat. Hij slofte de hal door naar de nummerbordenwinkel. Zwijgend verdween hij door de deur.

Freddy stond als aan de grond genageld. Die figuur had gewoon een vacht. Zoiets wonderbaarlijks had hij nog nooit gezien! Freddy haalde zijn schouders op en liep de trap op.

HOOFDSTUK 2

FLO IS CHAGRIGNIG

In de auto keek Flo uit het raam. Daar lag die stomme straat met die stomme flat met dat stomme appartement.

Papa draaide zich glimlachend om. ‘Nou, grote meid, zullen we ons nieuwe huis eerst even bekijken voor we weer teruggaan?’

‘Whatever.’ Flo zuchtte diep. In slow motion deed ze haar armen van elkaar en maakte haar gordel los.

Ze wierp een woedende blik naar Ulrike. Dit hele verhuiscircus kwam allemaal door haar. Flo snapte echt niet wat papa zo leuk vond aan Ulrike. Ze was

bijna net zo achterlijk als mama's nieuwe vriend Klaus, vond zij dan.

Opeens klopte er iemand vlak naast haar oor op het zijraampje.

Flo schrok en vloog zo'n stuk omhoog dat ze met haar hoofd tegen het dak van de auto knalde. 'Gast!' riep ze uit en ze wreef over de bult op haar hoofd. Naast de auto stond een rare snuiter met grijs haar. Hij had een klein gezicht met zwarte kraalogen en een spitse neus.

'Goeddag, meneer Wezel,' zei papa terwijl hij uitstapte. 'Wat aardig dat u speciaal voor ons bent gekomen.'

Ulrike klom ook uit de auto. Ze deed haar eigenwijze kastanjebruine krullen in een knot en gaf de man een hand.

Flo kwam naast haar vader staan en keek fronsend van de een naar de ander.

'Dit is meneer Wezel, de huisbaas,' legde papa uit. Meneer Wezel trok met zijn neus.

Flo zag inderdaad wel wat overeenkomsten tussen de man en het harige roofdier.

‘Ik wilde even zeker weten dat alles in orde is,’ zei de huisbaas.

‘Dat is vriendelijk van u,’ antwoordde papa. ‘Zoals u ziet loopt alles op rolletjes.’

‘Uitstekend, uitstekend.’ Meneer Wezel wreef zijn rimpelige handjes. ‘Hopelijk zal het u hier bevallen. En u kunt binnen naar hartelust drummen. Komt u gerust met de rest van de band hier repeteren. Als er iets is, geeft u maar een gil. Ik help waar ik kan.’

Wat een kruiperige vent! Er be kroop Flo een onaangenaam gevoel en dat kwam niet alleen doordat ze niet wilde verhuizen.

‘Ja, misschien kunnen we het nog een keer hebben over de termijn van het huurcontract,’ zei Ulrike. ‘U had gezegd dat het contract nog niet definitief was.’

‘Zeker, zeker,’ antwoordde meneer Wezel. ‘Zet u eerst maar uw handtekening. Dan passen we het later nog wel aan.’

‘Fantastisch!’ zei papa blij. ‘Dank u wel.’

‘Of we passen het meteen aan,’ stelde Ulrike voor.

‘Natuurlijk, natuurlijk,’ mompelde meneer Wezel.

Flo keek toe hoe de huisbaas weer zijn grijze auto in glipte. Ze vond alles best als ze maar weer snel konden verhuizen. Zonder Ulrike, als het even kon.